

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΤΟΣ 709 — ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 324 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ | ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΑΠΡΙΑΙΟΥ — ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

ΑΝΟΙΞΙΣ

.. 'Ο Έρως χρόνια δέν κοττά
κι' όπου βρεθῆ χορεύει
κι' όσο κι' ἡ ἀνοιξί κρατᾷ
τόσο και πιά θεριεύει...

ΠΩΣ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΑΣ ΚΑΛΟΓΡΑΙΑΣ
— ΓΟΝΕΙΣ, ΠΡΟΦΥΛΑΞΑΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΟΠΙΣΤΙΑΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ. — ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΩΝ ΡΙΤΟ ΓΚΡΕΚΟ
— Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΗΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑΣ ΦΩΤΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΑΘΩΑ
ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑ
ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΣΦΑΙΡΑΝ,"

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Τό γραφείον της Σφαιρας αναλαμβάνει την διαβίβασιν επιστολών εκ μέρους των ενδιαφερομένων προς διάφορον εκ Κωνσταντινουπόλεως νοσηράν και ανευαισθητήν διαμένοντα εν Αθήναις. Πλήρες φως εις όλα τα οικογενειακά μυστήρια. Πνευματικός, παντοκράτορας, ταπεινός. Ψυχολόγος παντός άτόμου επί τής βάσει του γραφικού χαρακτήρος.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΒΟΥΠΑΝΙΤΟΥ Β. Βίβλον Σας συνιστώ ν' αντιμετώπιζετε μετά ψυχραιμίας τας εσώτερον ιδιοτροπίας της τύχης. Μία μεγάλη χαρά θα έλθη κατ' αυτός εις τό στίβον σας. Ανάγκη όμως να διευθετηθούν προηγουμένως μερικά οικογενειακά σας υποθέσεις. Πιάσατε να έχετε τυρηνή εμπιστοσύνην προς τας φίλτες σας, μία εκ των οποίων επιβουλεύεται ένα ιερόν σας αίσθημα. Τιποτε άλλο.

ΑΠΟΡΟΥΝΓΙΑ. Σχετικώς με τό μέλλον των δύο αδελφών σας δεν δύναμαι να σας είπω τίποθεν έφ' όσον δεν έχω ύπ' όψιν μου τόν γραφικόν τών χαρακτήρων. Χαρακτήρα έχετε σοβαροειδήσασθι άπληγαμένον ιδιοτροπιών. Είσαθε φίλοδοξο, σας άρρασι ή υπερβολικά ή κοσμητική ζωή και αι έκδηλα. Η έρωτική σας περιπέτεια δεν θα έχη κανέν σοβαρόν αποτέλεσμα άκριβώς διότι ουδέποτε ύπήλθεν ελκρινής άπάντησας.

ΚΡΙΝΑΝΘΗΝ. Αθήνας: Γάμον με τό προσφιλές πρόσωπον δεν διαβλέπω. Οικονομικοί λόγοι δεν επιτρέπουν εις έκείνον να πραγματοποιηθή τα σχέδια του. Πλην δεν θα παύση να σας αγαπά. Άλλον δεν θα νυμφρευθήτε. Η μοίρα σ' έχει συνδέσει προς έκείνον άδιαρρήτως.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΝ ΕΥΤΥΧΙΑΣ. Ζώνοντον, Γάμον πρός τό παρόν δεν διαβλέπω. Η έρωτική σας περιπέτεια θα σας γίνη πρόσθενος πολλών στενοχωριών καί τούτο διότι καί οι δύο σας θέλουν ιδιων ταν. Ταξειδίων δεν διαβλέπω, τό μέλλον ουχί ήρεμώτερον καί ευτυχώτερον τό παρόντος.

Α. Β., Πάτρας: Χαρακτήρ επιπόλατος, άσταθής, πιστέυετε ευόλοσ εις όσα άκούετε και εκλαμβάνετε τήν ζωήν ως όνειρον. Ο Ιωάννης ζή, άλλ' άδυναται να έπιστρέψη. Συντόμως θα μάθετε περί αυτού από γνωστόν σας πρόσωπον. Κληρονομίαν δεν θα λάβετε. Γάμος σύντομος άλλ' ου ευτυχής. Σχύρος δύστροπος; καί άπότομος.

Ι. Ν. Κ., Πάτρας: Από τήν ασθένειάν σας είναι άδύνατον να θεραπευθήτε τελείως, εάν δεν μεταβήτε εις Εδράσην. Αποφυγίτε προς τό παρόν τον γάμον, τόν όποιον έπιστεύειτε τό περικομένον σας.

ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΑ. Αθήνας: Γάμον διαβλέ- άλλ' ου συντόμον και κατόπιον πολλών περιπέτειών. Από τόν πλούσιον συγγενή σας ελάχιστα δεύματα της γενναιοδορίας του θα λάβετε. Όνομα συζύγου σας Γαούριος. Ο άδελφός σας δεν θα προεστίον λόγφ του πολύ κακού χαρακτήρος του.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ ΣΤΕΦΑ Κ. Κ., Αθήνας: Γάμον διαβλέπω Μian έπιφορλή ύμās και τούς οικειους σας. Ο συζυγος σας θα σας αγαπά, φροντίσ τε μόνον να είσαθε ολιγώτερον εγωίστρια και φιλάρεσκος άλλα και περισσότερον οικονομός. Έκείνος δεν σας ενθυμείται πλέον. Η συμπεριφορά σας άπέναντι τον ήτο πολύ σκληρά. Θα ζήσθε εν όλφ ει έτη.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Οι αναγνώσται τής Σφαιρας, θά εκπλαγούν ίσως με τό σημερινόν φύλλον άπό τό όποιον ειπουν ώρισμένα πράγματα, τά όποία παρακολουθούσαν.

Τούς παραπέμνω εις τήν δημοσιευμένην εις τήν σημερινήν Σφαιραν, απαγορευτικήν διαταγήν. Εις αυτήν θά εβουον την εξέγησην.

ΠΑΝΑΓ. Κ. ΠΑΠΑΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ Αμαρουσίον: Γάμον κανόν δεν διαβλέπω. Η σύτχια της οικογενείας σας θά να διαρκήσ η ανάγκη να στηρίχη επί ήθικώτερον βάσεων. Η ύγεια σας θά βελτιωθή. Τό τέκνον θα ζήσ ευτυχισμένον, άρακι να μή μεταδώσετε εις αυτό τας ίδιους σας άντιλήψεις, τας όποιας έχετε δια τήν ζωήν.

Μ ΒΙΟΛΕΤΤΑΝ, Πάτρας: Η τύχη διακέται πολύ δυσμενός προς ύμās. Μεγάλη άκαταστασία βασιλεύει εις τό οικογενειακά σας πράγματα. Η αυτή άκαταστασία θα εξακολουθησ η και εις τό μέλλον. Γάμον δεν διαβλέπω.

ΑΝΤΑΛΟΥΖΑΝ, Πάτρας: Τ' όνειρό σας είναι πολύ τοληρόν καί δεν θά πραγματοποιηθή. Εις άλλον όρίζοντα σιρέψατε τά βέβη- μάτα σας. Τό μελετούμενον συκοεισίον της αδελφής σας δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθή. Ο άδελφός σας θά επιτύχη πλήρως εις τό εμπόριον.

Χ. Φ., Εις τόν έρωτα θα εύρετε μίαν γλυκύαν έντυγλιάν, ή όποια θα σας άποζημιώσ η δι' όλας τας μέχρι τούδε συμφοράς σας. Έκείνη πρ γιματι σας αγαπή ελκρινώς. Έχετε πίστιν προς αυτόν και περιβάλατέ τον δι' εμπιστοσύνης. Γάμον διαβλέπω με αυτόν. Η αδελφή σας θά νυμφευθή κατόπιν συνεικι- σίων. Ο πατήρ σας πάντοτε σας περιέβαλλε δια σφοδρής και αγαπής, Φαινήτεσ ελκρινώτεροι, προς αυτόν.

Π. Α. Μ. Ε., Πάτρας: Σας συνιστώ να μη διακόψετε τας επισκέψεις προς τόν συγγενή σας έκείνον. Η κόρη έκείνη θα σας σώσ η. Μόνον έκείνη θα σας εισαγάγη εις τόν κύκλον της ζωής που επιθυμείτε. Τη άληθεία ήρηξάτε πολύ άντοχος εις τήν ζωήν σας, άλλα τοίτο δεν θα εμπόδισ η να εύγησθήτε εις τό μέλλον.

ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΝ: Τό μέλλον σας άνευ ουδενός φωτός έλπίδος. Ουδέποτε θα προεστίον εις τόν βίον σας. Αφρηκή αι σθερλά βάσεις, τός όποιας, εθίσαστε εις τήν ζωήν σας. Η κόρη έκείνη δεν θα γίνη ιδιων σας, διότι διαβλέπει ότι σείς θα τήν καταστήσετε δυστυχή. Τά άλλα όλα μικροπεισόδια της ζωής και τίποτε περιπλέον. Μη περιμένετε να έγουν εσ' οι σ' εις έπίδορα εν επί του μέλλοντός σας.

ΣΤΗΝ ΜΟΥ

Όπως θά εθμοκούνται δσοι λαι βίονυ τακτικά μέρος ει: τήν κίνησιν της Σφαιρας, όταν ήρχισεν ή δημοσίευσιν του μυστιστήματος Σ' αγαπώ και θά πεθάνω, έπρωκήσ η κάποιον διαγωνισμόν σχετικώς με τόν πραγματικόν έρωτον της δολοφονίας της κόρης του Κουτσογιάννη, της Ζουλιέττας. Τ' αποτελέσματα του διαγωνισμού αυτού έπρασε, σύμφωνα με τήν προκήρυξιν, να δημοσιευθούν μετά τό τέλος του μυστιστήματος.

Εις τόν διαγωνισμόν αυτόν άπαντήσ ης όρθας έστειλαν οι έξης: Νίκος Κ. Άντωνιά, Ζοζέ, Ιωάννης Χ. Σταυραδής, Άλνα, Άλτασ Κανελλοπούλου, Γ. Νοέας, Π. Κορνινός, Κ. Βασιλειού, Κόκκας Ευριπίδης, Σμαρά Φανάκη, Άλκη Έλευθεριάδου, Γιωργος Μίσιος, Κ. Κοντουρλής, Κ. Π. Φλορονούλας, Δημ. Κονταξής, Γεώργ. Κωδωνίδης, Παγερός κόμης, Σοφία Μεταξά, Διον. Ε Καρρέφ, Μαρ. Ι. Πετρόσκου, Γιουλιά, Άσπασία Πισοιά, Έλένη Πολυμεροπούλου, Έθαγγ. Μηλιόπου, Έλένη Ν. Βέτσου, Νικολ. Σφυρής, Γεώργ. Β. Τσιρώνη, Καύλα Δημητριάδου, Β. Αραάδον, Βίκτωρ Ν. Βαλλέλης, Λούλα Έ. Πριονά, Άλκις Νιτάρη, Ιωαν. Πολύμερος, Φάνη, Χρήστος Παπαπέτης, Έλένη Έλευθεριάδου, Ά. Χάδος, Άνδρ. Α. Δογμακόπουλος, Χορτάριασμένος τάφος, Χρήστος Γ. Μασούρας, Χρήστος Κατσαφούρος.

Έκέρδισαν εξάμνον συνδρομήν Σφαιρας, οι Άνδ. Α. Δογμακόπουλος, Β. Λοράνδος, Γεωργ. Β. Τσιρώνη, Έλένη Ν. Βέτσου και Νικ. Σφυρής.

Οι άνωτέρω άς στείλον τας διευθίνσες τον διά ν' άρχίσωμεν τήν άποστολήν του φύλλου.

Έπεριμένα περισσότερον τάκ από σας, κ. Π. Κορνινός Σας έδóσαμεν ένα δίπλωμα Άριστίου που άν δεν ελγ η για σας τήν έξην που επεριμένεσθε πορούσ ην' αποτέλεσμα τοίλάχιστον τήν γλυκύτεράν άνίμνησιν της νεότητός σας, κ' έσσις μου γράψατε ότι δεν ήτο αρκετά πολυτέλες! Σας βεβαίω πάς λυπήθηκα πολύ για... λογαριασμό σας. Αι εικόνες δεν εδημοσιεύθησαν διότι τούτο ήτο τοπογραφικώς άδόνατον. Θέλετε τίποτε άλλο; δεν σας περιεγγήσ ημεν, αγαπητή κ. Ά. Τυγαράκη, άλλα τό βρισκόμεν πολύ έλαφρό για να δημοσιευθή Ρουτινιόμο λιγακι. Στείλατε τίποτε άλλο σοβαρότερον.

Δημοσιεύεται, κ. Καντρίαν... Πάλιν επέσαστε έξο, δις Ραβία. Πός φαντάζεσθε σείς τήν αγάπ η ποιτίετ με όνειρατα... Πρώτη φορήν άκούω να μετοβαλίνατε εις... ύδραυλικά έργα τά δνεια. Σας βεβαίω ότι δεν είμαι διόλου ιδιότροπος, δεν μπορώ όμως να συμβιβάζω τ' ασυμβίβαστα... Πολύ κιάδος ο διαγωνισμός, κ. Νικόλ. Άντωνόγλου. Η δις Νόρα σας εύχαριστέ. Θα τόν δημοσιεύσ η. Καί τά δύο πολύ βερβιασά κ. Γιούλα Άνθη. Δημοσιεύεται, κ. Π. Κορνινός. Το πασχαλινό ήλθεν άργά, κ. Α. Δ. Βε έτο.

ΑΡΧΙΣΤΥΝΤΑΚΤΗΣ
λον σας προσιονίζεσται ευτυχές Προσπαθήσατε να είσαθε ολιγώτερον ύπερήφανος και περισσότερον φιλάλλος. Γάμος έξ έρωτος; καί ευτυχής. Όνομα συζύγου Νικόλαος. Ταξειδίων δεν διαβλέπω άλλ' ουτε σας τό συνιστώ.
Εις τό προσεχές φύλλον της Σφαιρας θ' άπαντήσ η και εις τας επιστολάς των δίδων και κυρία ν: Άηλιπρόμο, θήμας έξωτος, Ζακκελίνας Ίσταχ. κακό παιδίον, Άηλιπρόμο άνθρωπο, Μ. Σ., Pure Citl, Δημητρίου Αεονάρου, Α. S. I Τζώ, Δ. Μ. Α. Ε., Παμφιλίας Ε. Β., Καραντίτσας, Β. Φής, Ροκαμπέλλ Μ. Π. Δ., Δέλι, Περπιλασμένον Ίουβαίου, Ν. Ε. Ο., Έ. Α. Μ. Φωτισμό άπτερος, Έλήφθησαν αι επιστολαί των δίδων και κυρία ν: Λουλουδιού των Τζουμάρων, Προμαροτόμμυ, Νεραϊδας του ένουο, Άνθους Άμαραντού, Γ. Π. Γ., Ι. Γ. Β., Κερασιανός, Άμοσταχού-καρβιάς Χρυσάλλιος, Δ. Φιλιώνυμου, Χρυσάλλιος, Δ. Φωτώνυμον; ήλφθησαν, Νυκτερικήν ρωμάντζαν, ος άπήγγεζα ει: σοσ έγ. ώρεια.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Η ΦΩΤΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ

Πρόδικον μ' π'λίμ'. Σ' χαιρετώ ζηρόβδίζα, σ' άπείρουμεν λυσάσ λάλειον, σφίγκου. έν εικό σ' μέχρι διαρκή-βίουσ κ' σ' εύχόμεν καλή Άνόσσαι κ' ου θιός να δώκ' να βιν'ς λιγούλι νυαλό σ'όν ταιρβέλο σ'γιατί διν ελ'ι πλέον προουκούη μαζή σ'. Για σ' να πιδάν' για λόγ' μ' να χρεψώ, κατά πούς λιέει ή παροιμία.

Διν πιστέβρου κ' ήφέτ'ς να μουθ' άφ' τόν Ιπιτάφιον μ' καιόμενον μάλλι, όπως πέσο' όπ' σ' είγα δύο μήνες κλειδομπαρούμ'ν στου δωματίου γ'ά να μη οι δι' άθροπος κ' πάθ' συκρησ η τ' καρδιάς άφ' του φώβ' του έπ' όης μαθέξ έστ' τσουρουφιλέμ'ν έμοιαζις σά μούμια του Ζφο- λού' και μούσευον.
Όδ' ποιούς σ'είπει, ιδώ που τά λιέμυ, να π'ς να πέσο' άπάν' στου κιρι τ' πλαινύ σ' κ' να μαδιθήξ σάν κουτοπούλι; Σ' Ισομιατι λιέει κ' για δαύτου. 'Ιού Ιονίσις κ' έγ' ρις άφ' τόν πόνον στή... άγκαλιά τ' Διν είνι εστ; 'Άντι, όρη κοινοφιδίμιν, έπ' μός' όης άσπινικό λιγόν'σι σά να γλέπ'ς ένα ταφι μ' μουμπάσ. Σ' Ισομιατι κ' Ιού άντις να καν'σ παρ'ά πίσου ίπής και πέσο' ακάν'του για να... προφιλότηξ. Μείδις πώς ου θιός σ' ιπαθέρει για τ' κριμα σ'. 'Έκαμρις τά μαλλιά σ' κ' έκινις δίου μήνες να ζήξ τ'ν κόμοφ.
Όυ', στραβομάρα έξ'ς άνθες ταμπίματα νάν του π'ης ίμιά, όπ' μούναξα ίγώ ίγου παρμενά έπιστομής τήν άδεια τ'ς σ'υπλοφο- ρίας να οι τσιμπαύ, να οι φιλόου κ' να οι δέρνου δύο φορήξ τήν ώρα; Μόν' π'ηξ μεσα στου ναο τ' Ύψιστ' να ταμπ'θής κ' να τσουροφιλότηξ σά όρχιμ;
Τησέξ Ιτόρα καλά μ'ν πιάθ' κ' ήφέτους τ'ν Ιδια δ'είδι, γιατί άν Ξανακαής πάλε έκ'όν άνω προς τά κάτω, θα πιάσου Ιτότις ίγώ ένα σπαρτατόστου κ' θα σ' β'ίνου σ'φου εν τόνυ κάτω προς τά άνω. ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
'Ο δύναμι, και σ'υμβόλο διπλής Άθανασίας, εγαλήμνη άπό τ' άδεια του όνειρμένου κόμοφ, έσθ, με νύχτα άθήγησας στο σήλαου τούς μήγουσ και με τήν αήλη δύναμη του φτερωμένου άγγέλου εσκήκομυ τό μαρμαρο του σφραγισμένου τάφου. Κ' έσθ με λάμψη άταράστια, με άγούλα [παναρμόνια του σταυρωμένου εδέχτηκς τό ύπεροουον πνεμα! Σαλειόν πληθή άγγελικαί φτεροκέκαστοι όμοι λαμπουές' εναιηθήματα, λαμπόμεν κ' εναιβράθυ. Άκούγεται ή Πολύμνια να έσχηγ'σ άν κύκνος. Παρηγορήξ, Μαρίσσα, γυρβείξ να φωτίξ η νύχτα τήν άτελειαν ή που κλειόμεσ στήν καρδιά μας και μίαν αυγή εζήμωρησ στα μάτια μας σ' όνειρε! ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΡΓΑΕΝΤΗΣ

ΒΛΑ ΠΑΛΙ

'Ελα, π' άνθίζουον πάλι ή πασχαλιές και τά πουλάκια της φωλιές ζητούνης. 'Ελα που σούτ'ιτα φολιά στες εσώδιές εκέι να δώσομε ό,τι ή καρδιάς ποθούνε... 'Ελα, που εσ' προσμένεσ μεσ' στες πασχαλιές. 'Ελα, σ'άν πρώτα στήν θερμή μ' άγκάλη στόν έρωτα να φάλομε μαγιο τραγουδι! 'Ελα εκέι που δώσομε πρώτο φιλί στο άνοϊζάτιμο κείνο οκοτάδι... 'Ελα σ'άν πρώτα στήν θερμή μ' άγκάλη. 'Ελα, μ' ένα φιλι μας να άνοιξη πάλι μεσ' στήν καρδιά ή φλόγα της αγάπης. 'Ελα γιατί εσεισοσθήτηκε αγάλη αγάλη. άπ' τόν καιρό που πέρασες μακριάτης. 'Ελα μ' ένα φιλι μας να άνοιξη, ελα πάλι. Α. Βενέτος

ΑΝΑΣΤΑΣΙ

Καμπάνες γυτοπονε με χαρά, τί τάλα νάναι βαρδ' γιορτάσι σήμερα στήν άνθροπίνην πλάσ η που δοξάζεσται ο Θεός. 'Ημέρα τραγ'η, ύπερκόμοια κορίτσι, γέροι, νπόι, χαρπτε δόστε τα χέρια, φιληθήτε γιατί άνεστήθηξ ο Χριστός. 'Ελα και μεξ, αγάπημου γλυκά γλυκά να φιληθόμε Χριστός Άνέστη για να ποίμε και να διαδοθεσ σ' άτι μου. Άντρέας Τυγαράκης

ΜΙΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΤΑΓΗ

Ό στρατιωτικός δικοη ής σθεας Έλι- λάδος έξέδοκε τήν κατωθι άπογορευτικήν διαταγήν:

Έρχοντες έπ' όρει δισ πασ' όλα τά όπό της πολιτείας ήρηθένα άποθ'ότατά μέτρα, δεν κατέσ η μέχρι της στιγμής δυνατή ή πλήρης καταστολή της ήστειας, ήτι εξακολουθε να λυμαίνεται ώρισμένα διαμερίσματα της υπαίθρου χώρας, άναφανομένον μετά τήν έξόντωσιν τών ηη- στρικόν συμμοριών νέον τοιούτων και πεποθότες ότι ή διαίωσις του κακού τούτο όφείλεται κατά μέγα μέρος εις τήν όπό ένίον εφημερίδον και άλλων εντύπων άναγοσματοποιητών του βίον και τών έγκλημάτων ήστών τίνων, εν αις οι έχθροί ότοι της κοινωνίας παρίσταται ως ήρωες, μεγαλόδμου, πλήρες γενναίων ήδθηεν και ήπτοικιών υσθημάτων, ως εκ της όποίας πωσαστ'όσεως άνθρωποι άμό- φητοι και άπλοϊκοί σπεύδουον εις άπό- κρησιν παρούσας δόξης: Άπαγορεύομεν τήν εις τας εφημερίδας, ποιοδιικά ή εν- τυπα οιδήποτε άπεικονίζον ήστών ή περιγραφήν του βίον αυτών και τήν κηλο- φορήν ν τοιούτων εντύπων.

Ένα φοβερόν ζήτημα όμως ήγγέρθη: Εις τήν παρεια είμεθα εν όλφ πέντε, καθένας εν ήβελ και παροσφή του άλους στή δική του έκκλησιά. Ό Άριστοτέλης έπέμενε δια τό Μοναστηράκι, όπου ο Παπαγιώργης άνέπτει εσαιρετικώην χάρην κατά τήν άνάγνωσιν του Εβανγγελίου. Η κακός όμως γλώσσες έλε- γαν ότι έκείνο που άνάγκασε τόν Άριστο- τέλην να ξεκινή άπό τήν Νεσπόλιν για να πηγαίνη στο Μοναστηράκι, δεν ήτο ή ώρατα φωνή, του Παπαγιώργη, άλλα τα ώρατα μά- τια της κόρης ενός επίτροπου.

Έίχαμε ύστερα τόν Μενέλαον, όποιος ώρ- κίστο ότι εις τόν Άγιον Φίλιππον έβαλον άγγελιοι και όχι άνθρώπινα δντα. Ηχητο κατόπι η σειρά του Άνδρέα, ο όποιος δεν έννοούσε να έγκαταλείρη τό πρώτο προς τ' άριστερά στασίδι του ναού τών Ταξιαρχών. Μελί ειγξ τό στασίδι, έκείνο Μελί, άλλα τό μέλι δεν ήτο εκέι στο στασίδι, άλλ' από πάνω εις τόν γυναικωνίτη όπου ένα χαριτωμένο μουτροκι έπέμενε να παριστάνη κεφαλή η- γίας, ή όποια κάλλιστ' ημπορούσε να σέ πάρη εις τόν λαϊμόν της ζήλ.

Επί τέλους διά να ίκανοποιηθούν όλα τά μέλη της ενόριας άπερασθή η και πηγαίνομε εκ περιτροπής εις όλους τούς ναούς της ενό- ριας κάθε μέλομ, μη διατίσωντες να φθάσω- μεν τήν Μεγάλην Πέμπτην και μέχρι τού ναού τό Άγιον Δημητρίου του Λουμπαδιέρη, καατό τήν Άκρόπολην.

Η άληθεία είναι ότι εις τόν ναόνκον αυ- τόν ήσθάνετο κανείς περισσότερον γαλήνην παρακολουθόν τας σηνάς του Θεου δρα- μματος, καί τούτο επειδή εκέι τό πράγματα είγαν άπλοικότηή περισσότερον. Έπί τέλους, μέγα έκεί δεν επήγαυον πολλές γυναικές κ' από εκείνες που επήγαυαν ή περισσότερες ή- σάν γρηές και μεσοκόμας.

Η άληθεία είναι ότι τό πράγμα αυτό μάς έκανεν έντύπωσιν, δεν έπαύσαν όμως να έ- γουμε τήν προσοχήν μας έστραμμένην προς τό ίδιον και τούς φίλτας.

Τήν Μεγάλην Παρασκευήν της χρονιάς εκί- νη ή παρεια ειγξ μίαν εσαιρετικώην καλοτυ- χια: Παραληθήμεν από τούς επίτροπους του ναού τό Μοναστηράκιον να ψάλλωμε τόν 'Επιτάφιον. Η σουραβίξ αυτή ήτο έρωτον του φίλου μας του Άριστοτέλη, ο όποιος άπε- γνωσμένα κατέβαλε προσπαθείας δια να πεί- σ η τούς επίτροπους να δεχθούν στο στασίδι τόν φίλτον τήν παρεάν. Καί ή ο ευτυχής ο Άριστοτέλης διά τήν επιτυχίαν του αυτήν. Να προσπατεύουσεν αυτός, (διότι ήτο τενο- ρος), εις τήν ψαλμοδιάν του 'Επιταφίου. Καί όλα τά μάτια του κόμοφ θα ήσαν επάνω του. Καί ή ώρατα κόρη του επίτροπου εκέι στο παγκράρι να ριγοσθην από συγκίνησιν Όποια μεγαλειώδης επιτυχία! Άσφύτερον έγνώσθη ότι ο Άριστοτέλης είγιν ύποσθεή εις τούς επίτροπους να κμην μίαν πρώτης τάξεος πε- ριγραφήν του 'Επιταφίου ταν εις τήν εφη- μερίδα του φίλου μας Άνδρέα.

Επί τέλους, τό βράδυ της Μεγάλης Παρα- σνευής ήλθεν. Από τας 5 είμεθα όλοι εις τας θέσεις μας. Εις όλην τήν ενόριαν ειγξ διαδοθή ότι τόν 'Επιτάφιον θα τόν ψάλλεν χορός καλλιφώνων νέων. Καί οι καλλιφώνοι νέοι είμεθα ήμείς!

Εις τας 6 1/2 ήρχισεν ή ακολουθία του 'Ε- πιταφίου. Άγαυοίσωμεν όλοι για να τά βγάλω- μεν πέρα. Οποσδήποτε τά καταφέραμε καλά. Για μιά στιγμή όμως ο Άριστοτέλης ήλάσεν έντελεξ. Καί έδειξ διαθείσας άνασ- τασ. Μία μεγάλη συμφορά του ειγξ συμβή. Η κόρη του επίτροπου έλειπεν. Αυή παρα- κολουθούσε τόν 'Επιτάφιον της Μητροπόλεως! Κατωχόσωμεν να φθάσωμεν στο τέλος κουσα-στραβιά. Μετά τήν περιφορήν του 'Ε- πιταφίου, μετέβημεν όλοι εν σώματι εις μίαν ταβέραν της Νεσπόλεως δια να παρηγορη- σωμεν τόν φίλον Άριστοτέλην. Καίμενα χρόνια! Ο ΠΥΜ

Παλιές Τραγούδια
ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΗ

Τά δάβραρα σήματα έσώσαν τον Μακροτόν στην παλιόνη χώρα. Τ' ανθρώπινα μάτια σφαλιστήκαν - Σπυνοτόν τά φαντάσματα τόρα. Στο θεάτρον τά οκόριπα γαλιόματα - Σάν κρίνα άπ' τήν ψι φτωριμένες - Άέρια άγαλαματα εστήθησαν. Έφτά χορηφός παρήενες. Δοκίη λιτανεία ξεκίνασε. Πρώτ' ή γωνοστα κ' άνοστρα οκότη. Άρ'ά ή Αντιγόνη κ' άνάσφρα Πηγαίνε οδηγύοτα και πρώτη. Μιά θήρα άνοιχτή ζάφνο άντίκρησαν: Καντήλια θαρπά κ' άγιονέρια. Και μεσ' στον καπνό μοσκολιάσαν, Σπηνέμο με διάπλατα χέρια. Σε ζήο σταυρόν, μόνο κ' έρημο, Γομνόκομορ λειψανο έφάνη. Σε άγνό κ' αιαυτόβρεχο τό μέποφ Τ' άκάνθωμ ήφορι στεφάνι. Κ' οι έξη παρήενες άνάσφραν Σπήν όψι τά πέπλα με τρίομο. Σκυφτός και βουβός άκολούθησαν Τόν άνωστο κ' άναστρο δροβίο. Καί μόνι ή Αντιγόνη, αναβλέποντας. 'Ατάραχη, έστάθη μπροστά του. Καί τ' άθαφτο λειψανο έφράντισε Τριπλή τή σπονδή του θανάτου. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ
Τόμοι Σφαιρας 2ου 3ου 4ου και 5ου έτους προς δρχ. 50 έκαστος δια τό έσωτερικόν. Μυστιστήματα. 'Ερώ και Δεάνδρος. Ιουδθή, προς δρχ. 10 έκαστον. Ένα φιλι στο Ζαοτάδι, Άομα Άοματών, προς δρχ. 15 έκαστον. Τα Μυστικά της καλλονής, Φθοιογγωμία, προς δρχ. 15 έκαστον. Δια τό έσωτερικόν επιβαρυνόμεν με δρχ. δύο και δια τό έσωτερικόν με δρχ. 5 δια ταχυδρομικά. Γράψατε: Άντ. Σφυρην, Άγίου Κωνσταν- τίνου 7, Αθήνα.

κολουθούσε τόν 'Επιτάφιον της Μητροπόλεως! Κατωχόσωμεν να φθάσωμεν στο τέλος κουσα-στραβιά. Μετά τήν περιφορήν του 'Ε- πιταφίου, μετέβημεν όλοι εν σώματι εις μίαν ταβέραν της Νεσπόλεως δια να παρηγορη- σωμεν τόν φίλον Άριστοτέλην. Καίμενα χρόνια!

(Συνέχεια εκ το προηγούμενου)
—'Επειτα θά κάμης όπως θά σ' ώδηγησω
έγώ. Άκουσε λοιπόν. Δία τά καταλάβης
πρέπει τώρα νά μάθης πώς αυτή τη στιγμή
σου μιλά ένας άνθρωπος . . . έρωτευμένος.
—'Η Ροζίτα ένοιωσε μιá ξαφνικά ταρυχή
στά στήθια της. Στο πρόσωπό της χύθηκε
ένα κίμα ρόδινο και τά μάτια της μισόκλεισαν
από ντροπή κι από συγκίνηση.
—'Τι έλεγε εκείνο τό παιδί; Πώς ό Φερνάνδος
της δέ θα της μιλούσε γιά έρωτα; . . .
—'Επειτα σήκωσε τά βλέφαρα και τόν έμυσ-
τασε στά μάτια. 'Ήταν ό μόνος άνθρωπος
πού θά μπορούσε ν' αγαπήσει . . . 'Ο μόνος
άνθρωπος, πού τόν αγαπούσε πιά. . . Τόν
αγαπούσε από καιρό μυστικά και χωρίς έλπί-
δα . . . Και τώρα τόν ελεγε μπροστά της, κα-
θισμένο πλάϊ της, στο άρχοντικό έ είναι πα-

—Μά, εάν ύποφέρης . . .
—Δέν είναι τίποτε . . . 'Ετσι κάποτε νοιώ-
θω μέσα μου μιá ταρυχή . . . Δέν είναι
τίποτε . . . Λοιπόν τι λέγαμε; Αυτή πού αγα-
πάται κινδυνεύει;
—Ναι. Είναι τρελλός σ' αυτός μά παιτοθύ-
ναμος κυνηγός πού δέν αφήνει ώμορφη γυ-
ναίκα νά ξεφυγή απ' τά βρόχια του. Είναι
ό μεγάλως κλέφτης της χαράς μας. Είναι
έξοχος . . . ο έχθρος μου ό θανάσιμος!
—Πώς εν' αυτός; ρώτησε μέ κάποιο τρόπο
ή Ροζίτα.
—'Ο βασιλιάς!
—Κι' αυτή πού αγαπάτε. ρώτησε ή Ροζί-
τα κινδυνεύει απ' τό βασιλιά;
—Ναι, κινδυνεύει νά πέση στά χέρια του.
—Μ' άφοι αγαπά έσάς;
—Κατάλαβα.
—Γράμματα έξέρεις βέβη;
—'Όσο γιά νά τό διήσασω μπορώ.
—Λοιπόν. Και τώρα πού τού κρύψω τό
στό στήθος σου και πές μου τί θέλεις γιά
τήν ύπηρεσία αυτή πού θά μου κάμης;
—Χωρίς νά σκεφθώ διόλου ή Ροζίτα απήντησε:
—Τι θέλω; . . . Τίποτε.
—Πώς τίποτε; είπες μ' έκπληξη ό δόν Φερ-
νάνδος.
—Θέλω νά σάς κάνω μιá μικρά χάρη πού
θά σάς ευχαριστήση. Με φτάει αυτό πού θά
σάς προσφέρω μιάν εκδούλευση. Δέ θέλω
τίποτε παρζάνω
—'Η έκπληξή του τώρα ετεγάλωσε.
—Δε σε καταλαβαίνω, Ροζίτα. Γιατί, έσύ
νά μου προσφέρεις μιάν εκδούλευση, χωρίς
χρήματα;
—Γιατί . . .
—Δέν ετόλμησε νά προχωρήση.
—Μού φαίνεται επανέλαβε εκείνος, πώς ή
οικογένεια σου έχει ανάγκη. 'Εσύ, αναγκάζε-
σαι νά τραγουδάς στο δρόμο και νά χορεύεις
γιά νά πηγαίνης σπίτι σου λίγο ψωμί. Τώρα
λοιπόν πού σού παροιάζεται μιá ευκαιρία,
νά πάρης χρήματα άρνέουσα;
—Εί. αι φτώγη αλήθεια μά κι' ευγενία σου
μού φαίνεται είσ' ένας αξιοματικός. . . δέ
σου περισσεύουν βέβαια πολλά.
—'Α. . . καταλαβαίνω τώρα, είπες ό δόν Φερ-
νάνδος, Φοβηθίκες μήπως σού προσφέρω λί-
γα και σ' χρειάζεσαι πολλά. 'Ενοια σου,
μικρούλα μου, θά σε ικανοποιήσω όσο θέλεις
Σε πληροφορώ μάλιστα ότι δέν είμαι αξιο-
ματικός και ότι έχω τά μέσα νά σου προσφέ-
ρω ό, τι μου ζητήσης. Πώς μέ πέρασες γι' αξιο-
ματικό; 'Εκειδή φορώ στολή και ζιφο; 'Εχεις
δίκιο γιατί δέν ξέρεις άκόμη καλά ποιος είμαι.
—'Αλήθεια δέν ξέρω. Σε είδα μερικώς φο-
ρές στο δρόμο νά περνάς, τήν ώρα πού τρα-
γουδάγα και νά στέκεσαι γιά λίγο νά μέ κρι-
τής μέ βλέμμα συμπαιθητικό και από τά σει-
ρήτια τού καπέλου σου και τό σπαθί σε πέ-
ρασε νι' αξιοματικό. 'Αστε δέν είσαι;
—Είμαι ό κόμης δόν Φερνάνδος Ντιέγο
ντε 'Αγάλα. Έχω τή δύναμη νά σου πλη-
ρωσω ό, τι μου ζητήσης.
—'Όσα σου ζητήσης;
—Ναι, . . . λέγε.
—Δέν θέλω τίποτε.
—Πώς είναι δυνατόν αυτό;
—Νά που είναι. Δέ θέλω άπόλύτως τίποτε.
—Πολύ παράξενο μού φαίνεται αυτό. 'Ενα
φτωχό κορίτσι πού έχει ανάγκη ν' αποκορύψω
χρήματα πού της τά προσφέρουν χωρίς νά
της ζητούν έρωτα.
—Πώς τό είπες αυτό;
—'Ο δόν Φερνάνδος επανέλαβε τή φράση του
'Η Ροζίτα ήθελε νά πη: άκριβώς γιατί
δέν μου προσφέρουν έρωτα, δέν ετόλμησε
όμως. Άπου ό Φερνάνδος της: ήταν έρωτευ-
μένος μέ άλλην γιατί νά τόν άνησυχήση;
Προσπάθησε νά κατεπιεί τις λέξεις πού ετα-
ναν στα γέλια της και μέ πολλή δυσκολία
τό κατάρρωσε.
—Ναι λοιπόν δέν θέλω τίποτε, επανέλαβε.
Θέλω μονάχα νά σ' ευχαριστήση.
—Όχι, είπες εκείνος μέ κάποια επιμονή,
Δέ θά φύγης απ' εδώ άν δέν πάρης αυτό.
Και τρώβηξε άπό τή μέση του ένα κεντητό
σκικίδιο γομάτο χρήματα.
—'Η Ροζίτα τό πήρε σιγά και τό άφησε στο
πλαγινό τραπέζι.
—Σού είπα, κόριέ μου, πώς δέν έννοώ νά
πληρωθώ γι' αυτό πού κάνω.
(Άκολουθεί)

'Η Ροζίτα όταν έπλεγε νά τραγουδήσει μπροστά στό Βασιλιά δόν Κάρολο.

λάτι . . . Κι' άκουε απ' τά ίδια του τά
γέλια τή πολυπόθητη όμολογία . . . Πώς
ήταν έρωτευμένος . . .
—'Όλη ή ξαφνική χιρά της πλημμύρησε τό
στήθος και της επνιξε τή φωνή.
Δέ μπόρεσε μιá λέξη ν' άρθρώση.
Τόν κούταξε μονάχα μέ τά φτερά της
μάτια και γλυκοκατάπινε σιωπηλή τήν άνέλι-
πστη εϋτυχία, πού χύθηκε ξαφνικά μπροστά
της.
—'Εκείνος επανέλαβε;
— . . . 'Ερωτευμένος μ' ένα πλάσμα μα-
γευτικό, άθώο, γοητευτικό πού κινδυνεύει . .
—'Η Ροζίτα είχε γινει κάτοχη . . . Άρχισε
νά καταλαβαίνω πώς δέν έπρόκειτο νά τόν
εξαιτόν της. 'Ο άρχοντας; εκείνος, ό εύμορφος
εϋπαταρής, ό νέος πού ετόλμησε αυτή ή χο-
ρευτρία τού δρόμου νά ό εριστολήσει γιά δικό
της, ήταν έρωτευμένος μέ . . . μιάν άλλην.
—'Ο Φερνάνδος είδε τήν όχροση πού σκε-
πασε άποτομα τό πρόσωπό της; Ροζίτας και
ταράχθηκε.
—Τι έπαθε; τήν έρώτησε, . . .
—'Εκείνη προσπάθησε νά χαμογιάση και
ανύγουσα όπως μπορούσε τή συγκίνηση της
κατόπισσε νά πη:
—Τι έπαθα; . . . άκούω.
—Μά, εάν ύποφέρης . . .
—Δέν είναι τίποτε . . . 'Ετσι κάποτε νοιώ-
θω μέσα μου μιá ταρυχή . . . Δέν είναι
τίποτε . . . Λοιπόν τι λέγαμε; Αυτή πού αγα-
πάται κινδυνεύει;
—Ναι. Είναι τρελλός σ' αυτός μά παιτοθύ-
ναμος κυνηγός πού δέν αφήνει ώμορφη γυ-
ναίκα νά ξεφυγή απ' τά βρόχια του. Είναι
ό μεγάλως κλέφτης της χαράς μας. Είναι
έξοχος . . . ο έχθρος μου ό θανάσιμος!
—Πώς εν' αυτός; ρώτησε μέ κάποιο τρόπο
ή Ροζίτα.
—'Ο βασιλιάς!
—Κι' αυτή πού αγαπάτε. ρώτησε ή Ροζί-
τα κινδυνεύει απ' τό βασιλιά;
—Ναι, κινδυνεύει νά πέση στά χέρια του.
—Μ' άφοι αγαπά έσάς;
—Κατάλαβα.
—Γράμματα έξέρεις βέβη;
—'Όσο γιά νά τό διήσασω μπορώ.
—Λοιπόν. Και τώρα πού τού κρύψω τό
στό στήθος σου και πές μου τί θέλεις γιά
τήν ύπηρεσία αυτή πού θά μου κάμης;
—Χωρίς νά σκεφθώ διόλου ή Ροζίτα απήντησε:
—Τι θέλω; . . . Τίποτε.
—Πώς τίποτε; είπες μ' έκπληξη ό δόν Φερ-
νάνδος.
—Θέλω νά σάς κάνω μιá μικρά χάρη πού
θά σάς ευχαριστήση. Με φτάει αυτό πού θά
σάς προσφέρω μιάν εκδούλευση. Δέ θέλω
τίποτε παρζάνω
—'Η έκπληξή του τώρα ετεγάλωσε.
—Δε σε καταλαβαίνω, Ροζίτα. Γιατί, έσύ
νά μου προσφέρεις μιάν εκδούλευση, χωρίς
χρήματα;
—Γιατί . . .
—Δέν ετόλμησε νά προχωρήση.
—Μού φαίνεται επανέλαβε εκείνος, πώς ή
οικογένεια σου έχει ανάγκη. 'Εσύ, αναγκάζε-
σαι νά τραγουδάς στο δρόμο και νά χορεύεις
γιά νά πηγαίνης σπίτι σου λίγο ψωμί. Τώρα
λοιπόν πού σού παροιάζεται μιá ευκαιρία,
νά πάρης χρήματα άρνέουσα;
—Εί. αι φτώγη αλήθεια μά κι' ευγενία σου
μού φαίνεται είσ' ένας αξιοματικός. . . δέ
σου περισσεύουν βέβαια πολλά.
—'Α. . . καταλαβαίνω τώρα, είπες ό δόν Φερ-
νάνδος, Φοβηθίκες μήπως σού προσφέρω λί-
γα και σ' χρειάζεσαι πολλά. 'Ενοια σου,
μικρούλα μου, θά σε ικανοποιήσω όσο θέλεις
Σε πληροφορώ μάλιστα ότι δέν είμαι αξιο-
ματικός και ότι έχω τά μέσα νά σου προσφέ-
ρω ό, τι μου ζητήσης. Πώς μέ πέρασες γι' αξιο-
ματικό; 'Εκειδή φορώ στολή και ζιφο; 'Εχεις
δίκιο γιατί δέν ξέρεις άκόμη καλά ποιος είμαι.
—'Αλήθεια δέν ξέρω. Σε είδα μερικώς φο-
ρές στο δρόμο νά περνάς, τήν ώρα πού τρα-
γουδάγα και νά στέκεσαι γιά λίγο νά μέ κρι-
τής μέ βλέμμα συμπαιθητικό και από τά σει-
ρήτια τού καπέλου σου και τό σπαθί σε πέ-
ρασε νι' αξιοματικό. 'Αστε δέν είσαι;
—Είμαι ό κόμης δόν Φερνάνδος Ντιέγο
ντε 'Αγάλα. Έχω τή δύναμη νά σου πλη-
ρωσω ό, τι μου ζητήσης.
—'Όσα σου ζητήσης;
—Ναι, . . . λέγε.
—Δέν θέλω τίποτε.
—Πώς είναι δυνατόν αυτό;
—Νά που είναι. Δέ θέλω άπόλύτως τίποτε.
—Πολύ παράξενο μού φαίνεται αυτό. 'Ενα
φτωχό κορίτσι πού έχει ανάγκη ν' αποκορύψω
χρήματα πού της τά προσφέρουν χωρίς νά
της ζητούν έρωτα.
—Πώς τό είπες αυτό;
—'Ο δόν Φερνάνδος επανέλαβε τή φράση του
'Η Ροζίτα ήθελε νά πη: άκριβώς γιατί
δέν μου προσφέρουν έρωτα, δέν ετόλμησε
όμως. Άπου ό Φερνάνδος της: ήταν έρωτευ-
μένος μέ άλλην γιατί νά τόν άνησυχήση;
Προσπάθησε νά κατεπιεί τις λέξεις πού ετα-
ναν στα γέλια της και μέ πολλή δυσκολία
τό κατάρρωσε.
—Ναι λοιπόν δέν θέλω τίποτε, επανέλαβε.
Θέλω μονάχα νά σ' ευχαριστήση.
—Όχι, είπες εκείνος μέ κάποια επιμονή,
Δέ θά φύγης απ' εδώ άν δέν πάρης αυτό.
Και τρώβηξε άπό τή μέση του ένα κεντητό
σκικίδιο γομάτο χρήματα.
—'Η Ροζίτα τό πήρε σιγά και τό άφησε στο
πλαγινό τραπέζι.
—Σού είπα, κόριέ μου, πώς δέν έννοώ νά
πληρωθώ γι' αυτό πού κάνω.
(Άκολουθεί)

'Ο δόν Φερνάνδος; έσυρε άπό τό στήθος
του ένα μικρό διπλωμένο γαρτί και τής τό
πρόσφερε.
—'Εδώ μέσα είναι γραμμένο ένα τραγουδί
πού λέει γιά κάποιο βασιλιά. Δέν έχει βέβαια
τό όνομά του, γιατί αυτό θά σ' ώδηγήσει
άμέσως; στη φυλακή και φυσικά δέν θέλω νά
γίνη ένα τέτοιο κακό. Οι στίχοι του όμως
είνε γραμμένοι μέ τέτοιο τρόπο, ώστε όταν
τό μάθης ό ίδιος θά καταλάβη πώς είναι γιά
τόν εαυτό του. 'Ο κόσμος πού θά άκούση τό
τραγουδί σου θά σε χειροκροτή χωρίς νά ξέρη
πώς ό βασιλιάς τού τραγουδιού είναι ό ίδιος
ό δόν Κάρολος. 'Εκείνος όμως άν τό μάθης
θά καταλάβη πώς άρχισε νά τρέχ' στους
δρόμους τό σκάνδαλο της διαγογγής του και
ίσως αυτό νά τόν κάμη νά σταματήση. Κατά-
λαβες τώρα Ροζίτα;
—Κατάλαβα.
—Γράμματα έξέρεις βέβη;
—'Όσο γιά νά τό διήσασω μπορώ.
—Λοιπόν. Και τώρα πού τού κρύψω τό
στό στήθος σου και πές μου τί θέλεις γιά
τήν ύπηρεσία αυτή πού θά μου κάμης;
—Χωρίς νά σκεφθώ διόλου ή Ροζίτα απήντησε:
—Τι θέλω; . . . Τίποτε.
—Πώς τίποτε; είπες μ' έκπληξη ό δόν Φερ-
νάνδος.
—Θέλω νά σάς κάνω μιá μικρά χάρη πού
θά σάς ευχαριστήση. Με φτάει αυτό πού θά
σάς προσφέρω μιάν εκδούλευση. Δέ θέλω
τίποτε παρζάνω
—'Η έκπληξή του τώρα ετεγάλωσε.
—Δε σε καταλαβαίνω, Ροζίτα. Γιατί, έσύ
νά μου προσφέρεις μιάν εκδούλευση, χωρίς
χρήματα;
—Γιατί . . .
—Δέν ετόλμησε νά προχωρήση.
—Μού φαίνεται επανέλαβε εκείνος, πώς ή
οικογένεια σου έχει ανάγκη. 'Εσύ, αναγκάζε-
σαι νά τραγουδάς στο δρόμο και νά χορεύεις
γιά νά πηγαίνης σπίτι σου λίγο ψωμί. Τώρα
λοιπόν πού σού παροιάζεται μιá ευκαιρία,
νά πάρης χρήματα άρνέουσα;
—Εί. αι φτώγη αλήθεια μά κι' ευγενία σου
μού φαίνεται είσ' ένας αξιοματικός. . . δέ
σου περισσεύουν βέβαια πολλά.
—'Α. . . καταλαβαίνω τώρα, είπες ό δόν Φερ-
νάνδος, Φοβηθίκες μήπως σού προσφέρω λί-
γα και σ' χρειάζεσαι πολλά. 'Ενοια σου,
μικρούλα μου, θά σε ικανοποιήσω όσο θέλεις
Σε πληροφορώ μάλιστα ότι δέν είμαι αξιο-
ματικός και ότι έχω τά μέσα νά σου προσφέ-
ρω ό, τι μου ζητήσης. Πώς μέ πέρασες γι' αξιο-
ματικό; 'Εκειδή φορώ στολή και ζιφο; 'Εχεις
δίκιο γιατί δέν ξέρεις άκόμη καλά ποιος είμαι.
—'Αλήθεια δέν ξέρω. Σε είδα μερικώς φο-
ρές στο δρόμο νά περνάς, τήν ώρα πού τρα-
γουδάγα και νά στέκεσαι γιά λίγο νά μέ κρι-
τής μέ βλέμμα συμπαιθητικό και από τά σει-
ρήτια τού καπέλου σου και τό σπαθί σε πέ-
ρασε νι' αξιοματικό. 'Αστε δέν είσαι;
—Είμαι ό κόμης δόν Φερνάνδος Ντιέγο
ντε 'Αγάλα. Έχω τή δύναμη νά σου πλη-
ρωσω ό, τι μου ζητήσης.
—'Όσα σου ζητήσης;
—Ναι, . . . λέγε.
—Δέν θέλω τίποτε.
—Πώς είναι δυνατόν αυτό;
—Νά που είναι. Δέ θέλω άπόλύτως τίποτε.
—Πολύ παράξενο μού φαίνεται αυτό. 'Ενα
φτωχό κορίτσι πού έχει ανάγκη ν' αποκορύψω
χρήματα πού της τά προσφέρουν χωρίς νά
της ζητούν έρωτα.
—Πώς τό είπες αυτό;
—'Ο δόν Φερνάνδος επανέλαβε τή φράση του
'Η Ροζίτα ήθελε νά πη: άκριβώς γιατί
δέν μου προσφέρουν έρωτα, δέν ετόλμησε
όμως. Άπου ό Φερνάνδος της: ήταν έρωτευ-
μένος μέ άλλην γιατί νά τόν άνησυχήση;
Προσπάθησε νά κατεπιεί τις λέξεις πού ετα-
ναν στα γέλια της και μέ πολλή δυσκολία
τό κατάρρωσε.
—Ναι λοιπόν δέν θέλω τίποτε, επανέλαβε.
Θέλω μονάχα νά σ' ευχαριστήση.
—Όχι, είπες εκείνος μέ κάποια επιμονή,
Δέ θά φύγης απ' εδώ άν δέν πάρης αυτό.
Και τρώβηξε άπό τή μέση του ένα κεντητό
σκικίδιο γομάτο χρήματα.
—'Η Ροζίτα τό πήρε σιγά και τό άφησε στο
πλαγινό τραπέζι.
—Σού είπα, κόριέ μου, πώς δέν έννοώ νά
πληρωθώ γι' αυτό πού κάνω.
(Άκολουθεί)

(Συνέχεια εκ το προηγούμενου)
—'Α' όνομα Θεού, Μπέη μου! άνέκραξαν,
έκπληκτος έίτι μάλλον ό 'Αρμένιος. Μά σ' ό
ξέρεις λοιπόν και τήν ποιότητα τού μεταξω-
τού;
—Κάμνεις λάθος, φίλε μου και ύποτιμάς
τάς πληροφορίες μου' ήξεύρω και πόσους
πήγεις ήτο τό μεταξωτόν.
—'Ει; τό ξέρεις κι' αυτό; έγώ δέν ένθυ-
μούμαι.
—Δέν πεισάει τζάνε μου, σ' ό τό υπενθυ-
μίζω έγώ. Τό μεταξωτόν εκείνο της τρίτης
ποιότητας ήτο ένα ρεταλί άπό δέκα πήγεις.
'Επειδή όμως ό έμπορος ήθελε νά τό φορώ-
ση ει; τήν εφομομην χανούμ, σ' ό είπες νά
πάρης τόν ιδιαίτερον τήν χανούμ και νά τό βγάλης
δώδεκα.
—Κύριε έλέησον! Και έγινεν άκριβώς έτσι'
έπιρα τόν πήν τόν ύλινον και τό έβγαλα
δώδεκα και τρία μάλιστα τώρα ένθυμούμαι.
—Λοιπόν τώρα άκουσε και εκείνο πού σ' ό
δέν ήξεύρεις.
—Σ' όνόμισες ότι έγέλασες τήν χανούμ
και εις τήν ποιότητα και εις τό μέτρον' άλλ'
ή χανούμ' είχε τά μάτια της τή τέσσαρα, παι-
δί μου' μέ τά δύο κατέτριψε σένα και μέ τά
άλλα δύο έβλεπε πού κατέτριψες σ' ό με-
ταξωτόν.
—'Ο άλληθιαι! άνέκραξαν ό Τυγράν, φέρον
τήν χείρα εις τό μέτρον του, όπως ζήτησ' ν'
ανακαλέση τάς άναμνήσεις του. Βέβαια αυτό
είναι Μπέη μου, δίκαιον έχεις. Διότι τήν άλλη
μέρα.
—Τήν άλλη μέρα ήλθε ή ίδια εις τό κατά-
στημα σ' εκάλεσαν εις τό ιδιαίτερον δωμάτιον
τού έμπορου, και σ' είπες μέ τρεμούλα,
άλλα και μέ πολλή λεπτότητα: 'Τζάνε μου
κύριε τό μεταξωτό ήταν λίγο' ένόμισα ει
φθάνοντι δώδεκα πήγεις άλλα μ' ό είπες ή σά-
τρια εις χρειάζονται δεκατέσσαρες. Δηλαδή
ήθελε νά σου είπη ή γυναίκα μέ ευγένειαν
ότι άφοι της έδωες τάς δέκα πήγεις διά δώ-
δεκα, έπρεπε πάνας νά πάρη δύο πήγεις
άκόμη.
—Βέβαια, διά νά συμπληρώση τό ποσόν
πού της χρειάζεται.
—Καλε τζάνε μου, τί ποσόν πού της χρειά-
ζεται και καλό νά μου γης; 'Η χανούμ τό έχά-
ρισε τό μεταξωτόν εις τήν κμαριέραν της.
—Πώς τό ξέρεις αυτό;
—Μη μέ διακόπτης, σέ παρακαλώ, βλέπεις,
και ό, τι δέν ήξεύρεις και σ' άκόμη.
—Βρέ τόν Σαΐταν! Έκαμεν ό 'Αρμένιος,
τόπιον τον μηρόν του διά της παλάμης.
—Τότε λοιπόν σου είπες ή 'Αΐσε: «Σε πα-
ρακαλώ, μικρό μου κύριε, δέν μοι φέρνεις εις
τό σπίτι όσα τόπια μαυρο άτάλως έχεις νά τά
παραβίλωμε και νά ιδούμε ποιό μοιάζει;»
Σ' ό τής; είπες: «'Ευχαριστός χανούμ, και
έπήγες και τό είπες εις τόν πάτρονά σου'
'Εκείνος όμως σου απήντησε.
—'Ε. τι μου απήντησε, λοιπόν; ήρώτησεν
ό Τυγράν έκπληκτος.
—'Εφερε τό χέρι σου εις τόν ώμον σου και
σου είπες: «Είσαι καλός ύπαλληλος και είμαι
ειλαρησθημένος άπό σένα. Τυγράν! θά ληπ-
θώ πολύ νά γίνω αϊεία νά καθής. Δέν σε
στείλω εις τό χαρέμι»
—Μα νά! αυτό μού είπες!
—Τότε έπήγες σ' ό πάλιν εις τήν χανούμ,
πού επερίμεναν εις τόν θάλαμον, και τής
είπες ό, να έχεις έσοχώς; άλλα μεταξωτά.
—Κι' εκείνη τότε τι έκαμε; Τό ξέρεις κι'
αυτό;
—Ναι, παιδί μου' κι' αυτό τό ξέρω. 'Εκεί-
νη έπιασε τό χέρι σου μέ τά δύο της χείρα,
και μέ τρεμούλα εις; τα γέλια σου είπες σιγά
και γλυκά: «'Ελα, κουζούμ, ελα και φίρε
όσα τόπια μεταξωτά ήμπορες νά σ' ηκόησης
θά τ' αγοράσω όλα, χωρίς νά σου κάνω κα-
νήν καβάρλι». Τότε σου απήντησε: Χανούμ
φένητι, πώς θά μπώ έγώ σέ χαρέμι, χωρίς
νά χάσω τό κεράλι μου; > Καί μήπως δέν θά
χάσω και έγώ τό δικό μου κουζούμ; > σου
είπεν εκείνη. Τότε ή ευγένεια σου έδωκες
μιαν πολύ έξυπνη άπάντησιν, διά τήν όποιαν
μάλιστα σ' ό συγχάρω.
—Ναι τής είπα, Μπέη μου: «Ναι, χανούμ,
μά ξέρεις, καθ' ένας άνθρωπος φροντίζει
μόνον διά τό ίδιόν του τό κεράλι».
—Μάλιστα' αυτό είπες φίλε μου.
—Και ό Μπέης εκέκοιούθησε γελών:
—'Από τότε, κάθε δύο ήμέρας έχεται
πακτικά και σέ βλέπει. Ψωνίζει πράγματα

χωρίς νά χρειάζεται. πετά χόηματι μέ κλει-
σμένα μάτια, και μόνον πού άνοίγει τά μά-
τια σ' όν βλέπει σέ. Και ένώ έλεγε ταύτα
ό Μπέης, τό άπόπλιον εύρισκετο έξωθεν
των Θραπειών, εις δέ Τούρκος, τί τεκθών,
έχαρήτισσε μακρόθεν τόν Χασάν, και έλαβε
θέσει εις άπόστασιν τινά επ' αστών.
—'Ο Χασάν εις τήν θέαν τού νεοστι εισελ-
θόντος όχρούσας και είπες χαμηλοφώνως εις
τόν 'Αρμένιον:
—Τόν βλέπεις αυτόν; Είπε ό 'Αλλ' 'Αγός.
'Ας άλλήσασωμεν όμιλίαν, διότι εινε μερικαί
ήμέραι όπου τόν βλέπω διαρκώς έμπρός μου.
—Γι' εργασίαν κάμει;
—Δέν κάμει καρμάν κυρός, και πάντα
είη καλό. Είπε Αγός, και είη σάν πασσός.
Καταλαβαίνεις.
—Ναι, ναι, απήντησεν ό Τυγράν καρμύον
τόν όφθαλμόν. Είπε τής; μυστική; άστυνομία.
Και ό όδο νέος, σ'εφώνησε βαθμηδόν πρὸς
άλλήλους τά νότα, έδειξαν ότι διεσκέδαζον
μέ τήν θέαν τού Βοσπόρου.
—'Οι έταξοι της μεγάλης ιδέας
'Η ουνοίκια τού Τουτίαν, κατά τήν 18η
της έσοφας ώραν, όπως όλαί αι ουνοίκια,
αί μη συνδεόμενα μέ τό Πέραν, περιπίπτει
πάντοτε εις μιαν νάρην χαρακτηριστικήν;
ή όποια διαρκεί μέχρι τής; πρῶτας.
Οί εργαται άποσπύρονται ένωρίς εις; τάς
οκτίας τον διά νά αναπαυθῶν από τόν κά-
ματον της ήμέρας και νά εκκεκωθηθῶν
άπο πρῶτας της επομένης τήν βιοκοριστικήν
έργασίαν των. Κατά τήν ώραν εκείνην δέν
άκούεται άλλο εις τήν ώδον ειμή μό ον τό
μακρόν και Ισχυρόν νεμπούτι τού νυκτο-
φύλακος κρουόμενον κατά κανονικά διαλείμ-
ματα επί τού λιθοστρώτου.
'Ο ήχος εκείνου, εν ώρα νυκτός, είναι κάτι
παρηγορον διά τόν διαβήτην και ιδία τόν
ξένον. 'Ο νυκτοφύλαξ ακολουθεί ώρισμένην
διαύθυνσιν και ώρισμένην ακτίνα φρουράς.
'Εκείθεν τό έργο του συνεχίζει άλλος. Δέν
ίσταται ποτέ Περιπατεί διαρκώς και εξαγγελ-
λει τήν παρουσίαν του διά τού ήχου τού άπει-
λητικού νεμπούτιου.
'Η παρηγορία, τήν όποιαν διά τού ήχου
της προσφέρει ή ιστορική και περιφημος διά
τά θύματα της ράβδος εκείνη, άποτελεί σήμε-
ρον άναμφισβητήτως τόν εξαγινωμόν της. 'Αλ-
λοτε οι άνθρωποι ήθάνοντο τήν ανάγκην νά
φρουρηθῶν έξ' αυτής; σήμερον τούς φρου-
ρεί' άλλοτε ενέσπινε τρομόν σήμερον εμπνεεί
παρηγοριαν εις τόν νυκτερινόν διαβήτην.
'Ο νυκτοφύλαξ της Κωνσταντινουπόλεως ειπε
εθνητής και προσηνή. Γνωρίζει καλώς τήν
ποιότητα των ώδων, τάς ό τοιας φυλάττει' έαν
ή όδος εινε ύποτος, ακολουθεί βραδέως
όπισθεν τόν ξένον διαβήτην, διά δύο ίσως
λόγους; διά νά μη κάμη κακόν εις τούς άλ-
λους, ή διά νά μη τού κάμουν κακόν οι άλλοι.
'Ενίστα τόν ακολουθ.ι διά νά μάθης πόθεν
έρχεσαι και πού μεταβαίνεις. 'Εάν τόν είδε
δια πρώτην φοράν διγρόμενον τήν ώδην του,
τόν ένθυμείται διά νά τόν ακολουθήσάμην
και κατά τήν επομένην νύκτα. 'Εν τούτῃ
περ' αυτού, ένθυμείται πόθεν ήρχετο και
πού μετέβη, τήν δέ επομένην ή μυστική
άστυνομία τιθέται επί τά ίχνη τού διαβήτου.
Είπε και αυτός; είδος κατασκόπου.
Κατά τήν νύκτα εις τήν αυτης ήμέρας,
καθ' ή; άρχεται ή παρούσα διηγησις ό νυ-
κτοφύλαξ μιás σκοτεινης στενωπού τού
Τογκαν. παρτήσεν εκατόν διαβάσιν άνθρω-
παν εκ της ώδοο του. 'Αλλ' οι άνθρωποι
εκείνοι δέν ειλον τήν αυτην διεύθησιν, ούτε
εί ηήρχοντο εις τόν οίλον. 'Εξάδξεν μερο-
νομέμον, οί μέν κατεσχόμεν η τήν κατοφερή,
σενήν και λιθοστρώτον ώδόν, οί δέ ανε-
κρόμενοι. Ούδεις έξ' αυτών είδιδε προσοχην
εις τήν διάβασιν τού άλλου μέ τήν κεραλήν
κεκλιμένην εκ τού καρμίου και τής άπντας,
έπρωτόρου μέ βαρύ βημα και εισήρχοντο εις
χωρῶσθη θύραν.
'Ο νυκτοφύλαξ δέν παρτήρησεν ότι οί
άνθρωποι εκείνοι διήρχοντο διά πρώτην φο-
ράν εις τής; ώδοο τής; οικουσίας του και εισή-
ρχοντο εις θύρας γειτονεουσας ως; πρὸς τήν
αυτην πλευραν της ώδοο.
'Η διάβασις εκείνη εκκεκωθησεν εις μιαν
ώρην, περι δε τήν ένδεκάτην της; νυκτός
ουδεις πλέον έφαίνετο ύπό τό άυρορόν φῶς
τό φηνοτό τό άεροφότος.
Αί θύραι ειλον κλεισθη ή μία μετά τήν
άλλην ή διατριχθεισα διά τής; διαβάσεως
των ανθρώπων εκείων ή τυχία της; ώδοο άπο-

κατέστη, και μόνον ή ήχῶ του νεμπούτιου επί
του λιθοστρώτου έμαυρίσει τήν μοναδικήν
εκδιόλισιν ζωής; έρηγορήσσης εν τή ώδη.
'Εν τούτοις, μεθ' όλην τήν φαινομενικήν επι-
κράτησιν της αγής; τού ύπνου, εν τή ώδη
εκείνη, εις μιαν αιδουσαν μικράν πεπαλω-
μένην οικίαν; της; όποιας τά παράθρονα έβλε-
πον ακριβώς άνωθεν της; ώδοο, άφ' ής μάτην
άκρούετο τό νεμπούτιον, ύπενθυμίζον τήν
ισχύν τού καθεστῶτος, δύο άνδρες εκάδηστο'
ένόπιον τραπέζης, φερούσης διάφορα έγ-
γραφα και μελανοδογειόν. 'Ο εις εφαιτόν πε-
ρίτου πενήτῶντα επών και έφερον ένδυμωσιαν
άπλην εκ πρώτης ύφους; θά τόν ένόμισέ τις,
ως έμποροειπάλληλόν κατοτήρας τάξους; ή ως
έμπορον χρωκοπημένον. 'Αλλ' έν επρόσθε
τις; πλειότερον εις τήν μορφήν του, θά διε-
κρινεν ύφως; ένδύσπου διαφερόντος τήν
ποιότητα της; περιβολής του.
'Ο άνήρ εκείνος ειχε τό πρόσωπον άλιγον
μακρόν τό όποιον παριστα μακρότερον άκό-
μη τό έπιμειες; σχήμα τού μισοπουλον γε-
νησιου. Εις τήν γάλην τού προσώπου του
προσεστῆκα καθ' αντίθετον λόγον ή ζωηρό-
της; και ή έπιβολή τού όφθαλμού.
Καθ' ήν ώραν εύρισκομεν αυτόν εν τή πε-
νιχρά αιθούτῃ της; οκίας τού Τογκαν, ανα-
φυλλίζει πληθύν έγγραφών, τά όποια θέτει
ένάπιόν του εν μετώ τό άλλο, ό πορπλεύρους
του καθήμενος νέος; ή ηλικίας τριάνοντα πε-
ρίου ενών, και μέ τήν αυτην πενιχράν
περιβολήν.
'Επί εν τέταρτον της; ώρας σχεδόν ή ύπη-
ρεσία αυτη άπορροφά άμφοτέρους, ώστε νά
μη ανταλλάσων ουδέ λέξιν. Τέλος ύπεβλήθη
πρὸ τού πρεσβυτέρου και τό τελευταίον έγ-
γραφον. 'Ο πρεσβύτερος, άφού τό άνέγνωσεν,
έκαμε νεύμα έκπληξους; εις δέ τό πρόσωπόν
του έξωγραφηθή καταρνήτης εδαρεσκεια.
—'Α! έκαμει, σταφείς; πρὸς τόν τόν νεώ-
τερον' αυτό μού επεφύλασες; διά τελευταίον.
'Ο έτερος έμειδίωσας.
—Μάλιστα εξοχώτατε, απήντησεν' ήθελα
νά κάμω εις τήν εξοχότητά σας μιαν εδαρε-
ρεστον έκπληξην.
—Πότε τό έλαβες; τό έγγραφον αυτό;
—Είς τάς; οκτώ, εις τό γραφεύσιον.
—Παρατηρώ ότι ό Χασάν μήτῃς; εδάζετα
πολύ καλά και πολύ μεθοδικώς.
—Μάλιστα, εξοχώτατε, τό ζήτημα της; μνή-
σεως; τού 'Αρμενίου τό θεσφῶ πολύ σπου-
δαίον, διά λόγους; τούς; όποίους ειπε και ή
εξοχότης; σας; προηθές.
—'Α, βέβαια, άνέκραξεν ό πρεσβύτερος;
διά τού 'Αρμενίου αυτού θά επιτύγομεν εκεί-
νον, πού δέν θά ήμφορούσαμε ποτέ νά επιτύ-
χομεν μέ εκατόν πρακτικας; Τόν έχεις; Ιδι; σὶ
εις; τό πρόσωπον, Σβαυετ;
—Μάλιστα, εξοχώτατε; διαν όμως; όμιλησε
περι αυτού; ό Χασάν; μήτῃς; επήγα; εκ περιε-
ργειας; εις; τό κατάστημα, όπου ύπηρετεί και
τόν είδα; Μάλιστα; τήν στιγμήν εκείνην τόν
είδα; νά κλέπτῃ τήν 'Αΐσε; Χανούμ, τού Μου-
χτάρ; πασοά ή όποια τόν άφινε; νά τήν κλέπῃ
μόνον και μόνον; διά νά βλέπῃ τήν μορφήν
του. Εις; τό κατάστημα αυτόν; κάμης; ως; ύπαλ-
ληλος; ένας; νέος; Τούρκος; εως; δεκα; όκτω; ετών;
τού; όποιου; ό; πατέρας; ήνε; άφαντος; μιαν
νύκτα; χωρίς; ό; άνθρωπος; νά; πατή; εις; τίπο-
τε; Τ' ύλάξασα;ν; ό; υίος; τού; αυτού; Ισχυρότατα.
—'Ε, λοιπόν; ήρώτησεν; ό; έτερος; περιέργως.
—'Επιλήσισα; τόν; νεόν; αυτόν; τόν; όποιον;
εγνώρισα; και; από; άλλους; και; τού; υπεσχέθη;ν;
κροφῶς; άμοιβήν; πέντε; λιρών; εάν; μάθῃ; τί;
θά; είπή; ή; 'Αΐσε; Χανούμ; εις; τόν; 'Αρμένιον;
πόσας; φορές; έχετα; εις; τό; κατάστημα; τί;
ψωνίζε; και; ό; σχετικόν; . 'Αλλά; διά; νά; μη;
έννοησῃ; ό; νεός; τόν; είτα; έκπαιστικώς; ότι;
αγαπῶ; έγώ; τόν; 'Αΐσε; και; θέλω; νά; μάθω; άν;
αγαπῶ; άλλον; 'Ο; νέος; υπεσχέθη; νά; μού; δώσει;
πάσαν; πληροφοριαν; και; χθές; τήν; νύκτα; ήλ-
θεν; εις; τήν; οίκίαν; μου; και; μού; είπεν; όλα;
όσα; άνενύχασα; εις; τήν; έθεσων; αυτην; έδοο.
Και; έδειξεν; εν; εκ; τού; επί; της; τραπέζης;
έγγράφους;
—Τότε; εκκεκωθησεν; ό; νέος; άφού; επεί-
σθη; ότι; ή; 'Αΐσε; άρεσκαται; τόν; όσον; ελξ;
τήν; θέαν; τού; 'Αρμενίου; Τυγράν; είδοσ; ησα;
τόν; Χασάν; ό; όποιος; θά; τόν; φέρῃ; άπόψε;
καθῶς; βλέπετε; εις; τήν; εκθεσιν; του.
—'Ο; πρεσβύτερος; παρτήρησεν; τό; ώρο-
λόγιον; του.
—Είπε; ώρα; Δέν; εφάνῃ; κανεις; άκόμης;
ήρώτησεν;
(Άκολουθεί)

**ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ
...ΚΑΜΟΜΑΤΑ...**

Ο ΑΠΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΝΟΙΚΙΟΣΤΑΣΙΟΥ

Με ύγειαν και κατάνυξι και κραισοκατάνυξι νάπεράσῃς τῆς ἡμέρας τῶν Παθῶ καίκαλήλαμπρή, Μαιώ μου Ἴσρηιτίσσα καί μυροφόρα. Ἐγὼ σάμπως φαίνεσθαι θά κάνω λαμπρῇ εἰς τὸ ἔσωτερικόν, δηλαδή στὸ κρατητήριο, ἐξ αἰτίας ἐκείνου τοῦ τζερεμέ τοῦ σπιτονοικοκύρη μου τοῦ θέλει σὼ εἰκαίνα ἀθέλειν ἀμέπεράσῃ για πλούσιο καὶ νά με βάνη νά πλευρώσω τὸ διπλὸ νοίκι σάμπως νά τ' ὑπεκαί νῆς γὰ μου πούληση τὴν κάμερα.

— Ἐτσι λέει τὸ ἐνοικιοστάσιο, μου κάνει. Θά πλευρώσῃς.
— Ρε, κόψε τὴ φωνήεντα, τοῦ κάνω. Ἐγὼ τὴν κάμερα δὲν τὴν νοίκιασα ἀφ' τὸ ἐνοικιοστάσιο, τὴν νοίκιασα ἀπὸ σένα. Ἐπιγέμαι κωδωνοστάσιο!

— Βγαίνεις μὴ λέει, πάνου ἀπὸ τέσσαρα χιλιάριακα τὸ μῆνα κ' εἶσαι πλούσιος. Θά πλευρώσῃς τὸ ἓνα ἄλλο ἓνα.

Ἄς ἐχῇ χάρι ὁ χαλῆς ποῦναι ἐπίτροπος στὴν ἐκκλησιά τῆς ἐνορίας μου καὶ δὲ θέλω νά κάνω ὀριστικὰ διάλυσι τοῦ ἑαυτοῦ του μέρες πούρχονται, εἰδ' ἄλλω;...

— Ρε σύ, τοῦ κάνω βάνε κάτου τὸ νόμο νά δοῦμε τί λέει. Σοῦ λέει τὸ ἐνοικιοστάσιο νά πλευρώσῃς διπλὸ νοίκι φόντας βγαίνεις τὰ λεφτὰ ἀπ' τῆς βιομηχανίας, τὸ χρηματιστήριο καὶ τῆς καταρχῆς τοῦ ταμείου, δὲ σοῦ λέει ὄντας τὰ βγάινῃς ἀφ' τὸ χαρτί. Σωστά; Ἐπειδὴς ἐπὶ τὰ τελευταία μου ξελιγώθηκα ἀπὸ συμπάθεια ἢ ντάμα καὶ μου τὰ φέρνει ὄλοένα δεξιὰ πρέπει νὰν τὰ μοιραστοῦμε, ἀδρεφάκι; Ἐ; ἄλλου ἐγὼ 'μαι καὶ τραγματίας πολέμου.

— Πότες τραγματιστήτες; σοῦ λέει.

— Σ' ἓνα προσφυγικὸ συλλαλητήριο ἀπὸ μαχαίρι. Κάποιος μ' ἄνοιξε ξαφνικὰ τὴν κουμπόρυπα ἐπειδὴ τῆς ἐπείραξα τὴν πλαϊνὴ του ποῦτουνά, λέει, συνυφάδα του. Ὁ σπιτονοικοκύρης ὅμως, ρε φίλη, ἐπιμένει κ' ὄρες, νομίζω, εἶναι νὰν τὸν βάρω στὰ κόκκινα, σὰν τ' αὐτὸ τῆς λαμπρῆς. Ἀμάν, συγνηήσες!

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Βιολεττες, πασαλιές καὶ κρίνοι —
πάρτε κορίτσα τοῦ χωριοῦ
Ν' ἀνθοστολίσετε τὴν κλίνη
τοῦ πεθαμένου μας Θεοῦ.

Κι' ἀράθιασέ του ἐσὺ με χάρι
λευκοὺς ἀνθοὺς πορτοκαλιάς,
Στεφάνι ἀπὸ μαργασιτάρι
θέλει ὁ ξανθός μας Βασιλιάς.

"Ἐννοια σου! πίσω δὲ θά μείνω
βράδυ με τὰ παιδιὰ χορός,
Θά εἰπῶ τὸν Ἐπιτάφιο Ὀρθῆνο
καθὼ τὸν ἔλεγα μικρός.

Η ΛΑΜΠΡΗ

Σὰ νύφη ἐστόλισες τὸ σπίσι
γιὰ τὸ γιορτάσι τῆς λαμπρῆς.
λαμποκοπάει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
καὶ χαίρεσαι νὰ τὸ θωρῆς.

Τριανταφυλλιά στὴν πόρτα, ἢ σκάλα
κάθε σκαλόν, νέος ἀνθός.
Μικρός Παράδεισος ἢ σάλα
— ζῆνη κ' ἐργόχειρα καὶ φῶς.

Σοῦ πρέπει ἀνήμερα τὸ Πάσχα
σὲ τέτοιο σπίτι εὐωδιαστό,
Σοῦ πρέπει, ἀλήθεια, μουσαφίρη
τὸν ἴδιο νάχῃς τὸ Χριστό!

Γ. ΘΑΝΑΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟΝ ΣΥΜΦΩΝΟΝ
Ποῖο εἶνε τὸ σύμφωνον ἐκείνον, τὸ
δπιῶν, δταν τεθῇ εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν δύο
κατατέρω λέξεων, μᾶς δίνει δύο λέξεις ἐν-
τελῶς διαφορετικῆς ἐννοίας:

"Ἴδου αἱ δύο λέξεις:

ΔΥΡΑ—ΠΥΡΟΣ

Λύσεις, συνοδεύμεναι ὑπὸ μονοδράχμων
γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἀπριλίου.
Τ' ἀποτελέσματα θά δημοσιευθοῦν εἰς τὸ
φύλλον τῆς 27ης Μαΐου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Βορβεῖα θά δοθοῦν δέκα:
ΠΡΩΤΟΝ: δραχμαὶ 100
ΔΕΥΤΕΡΟΝ: " 50
ΤΡΙΤΟΝ ἓνα πολυτελῆς κτένα,
ΤΕΤΑΡΤΟΝ ἓνα μπαστούν.
ΠΕΜΠΤΟΝ ἓνα ζεῖγος γυαλιὰ γιὰ τὸν ἥλιο.
ΕΚΤΟΝ ἓνα πίπα καλῆ
ΕΒΔΟΜΟΝ δύο κουτιὰ λουκουμία.
ΟΓΔΩΟΝ ἓνα τόμος ἐρωτικῶν ποιημάτων.
ΕΝΝΑΤΟΝ: ἓνα ὠραῖον διηγήμα.
ΔΕΚΑΤΟΝ: ἐξάμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας».
Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΥΠ ΑΡΙΘΜΟΝ 321 ΦΥΛΛΟΥ
ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΓΡΑΜΜΑ
ΩΡΑ—ΡΗΜΑ=ΧΩΡΑ—ΧΡΗΜΑ

ΟΙ ΔΥΤΑΙ

Ἰσμήνη Φραγκιά, Δημήτρ. Α. Τσιρώνης,
Μαρίτσα Καραγκούνη, Ἐλένη Αἰβζιλιώτου,
Βασίλ. Κιρκιτζής, Λίνα Μαῖνιά, Ἄννα Παπα-
δάκη, Εὐστράτιος Πετρόπουλος, Κωνστ. Ἡ.
Σαράβα, Σ. Διαμαντίδης, Συριανοπούλα,
Κατινίτσα Βεναρδῆ, Ἡ. Ἀ. Ἀθανασόπουλος,
Θεόδ. Μανωλόπουλος, Ἰ. Κωστόπουλος, Ν.
Α. Φούντος, Σ. Λουκατζίνος, Πέτρος Γ. Ζέρ-
βας, Δημ. Π. Παπακωνσταντίνου, Βράχος
Συριατός, Λίτσα καὶ Ἀθηνά Βυθούλκα, Ρίτα
Κοντολέοντος, Νώτας Ἀστεριάδης, Τζούλια
Μαρσέλ, Στέλιος Γεωργιάδης, Γ. Κουμινιώ-
της, Θέσβη Ἰερίδου, Ἄννα Ροσίδου, Γκίρκος
Γ. Καζάκος, Βαλασσά Γιάκα, Γ. Μάππας,
Ἰωάννα Νικολακάκη, Β. Μουστάκας, Δέσπω
Ζκόμου, Μ. Ἀντύπας, Θεόδ. Παναγιωτίδης,
Νικόλαος Σπανουδάκης. Ἐλένη Μ. Ἐσνάκη,
Ἄναστ. Δ. Κυριακοῦ, Κωνστ. Σοιλές, Ν. Λυ-
μπερόπουλος, Ἰ. Καράλλης, Τριαντάφυλλος
Τριανταφύλλου, Κω. στ. Πασσαράς, Ν. Νοτα-
ράς, Ἡλίας Κοντόπουλος, Μαρίτσα Σόχου,
Κατίνα Πετρίτη, Γεωργ. Κατσούλη, Ἐλένη
Ἰ. Στολιανική, Ἐμμ. Κεφαλάκης, Τάνκη
Γεωμπερές, Σμαράγδα Δ. Καλαφάτη, Νίνα
Πάνου, Ν. Ἀργυρόπουλος, Μίμης Πόθας,
Μανουήλ Α. Γούφας, Ἀλεξάνδρα Κανδιώτη,
Περικλῆς Β. Ψαρὸς, Σέβω Γ. Τσολακίδου,
Κατίνα Α. Κεναμέα, Βασ. Παπαβασιλείου,
Δημήτρ. Γεωργακόπουλος, Ἰ. Κανταφιλιώτης,
Μαρίκα Σοφίου, Ἀλέξ. Μπουζιάνης, Ἰωαν. Γ.
Καραμπότσιος, Κ. Μ. Δ., Σοφία Κονάκη, Δη-
μήτρ. Ἰ. Χριστόπουλος, Ἀσημιά Πλέσσα, Νί-
κος Μαγιάσης, Δημήτρ. Θ. Παπαγεωργίου,
Θεοφάνης Ρισβᾶς, Λίτσα Κανελλοπούλου,
Παναγ. Τσίμπης, Ἰωάννης Γκούμας, Ἀσ. Γ.
Παπανικολάου, Δέσποινα Σταθοπούλου. Μάρ-
κος Κ. Βαμβακᾶς, Εὐάγγελος Παπαευαγγέλου
Ἰωάν. Φραγκός, Εὐανθία Β. Ἀναστασίου,
Φωφὸ Καούρη, Πάνος Κανελλόπουλος, Χα-
ραλ. Καψίλης, Γ. Ἀρχατζικιάκης Κωνστ. Ἐμμ.
Λαπίδης, Λέλα Τεγοπούλου, Φούλα Δ. Πιε-
ρακάκου, Σ. Α. Ἀστρινός, Ἀλέξ. Κ. Τσιμιγκά-
του, Ἰούλιος Μπαντιφόρτες, Δέσποινα Τηγ-
άνου, Χ. Σταμπούδης, Γιώργος Θεοφιλάκος,
Γεωργ. Παραδείσου, Ἄννα Βασιλειάδου, Γεωργ.
Μακρῆς, Ἰωαν. Δραγῶνος, Ραῦμόνδης, Ἄνθος
Παρνασσίδος, Τρηῆτος Κατσαφούρης, Χαράλ,
Μητρόπουλος.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ, δραχ. 100, Μαρίτσα
Σόχου.
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, δραχ. 50, Λίνα
Μαῖνιά.
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ, δραχ. 30, Νώτης
Ἀστεριάδης.
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ, ἐξάμηνος συνδρο-
μὴ «Σφαίρας» Βασίλ. Παπαβασιλείου.
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ, ἓνας τόμος ἐρωτι-
κῶν ποιημάτων, Ἰσμήνη Φραγκιά.
Οἱ κερδίσαντες παρακαλοῦνται νὰ μοῖτὰ βρεῖται τῶν.

ΦΟΥΣΚΟΔΕΝΤΡΙΑ

"Ἴδου γοῦν ἡ ἄνοιχ-
[τις,
προσφιλέσμου κενιά
ἧτις διέγελειν
καὶ πόθους μοί ποιεῖ
ἐν τῇ καλδίᾳ,
ἦγουν κοινῶς ἄνω
κάτω
διαταραχὴν ἐν τῷ
αἵματι,
τὸ ὅποιον
ἐποχὴ τῶν φουσκο-
[δενδρίων.
Φεῦ! ὅμως πάνδα
[τάπτο
εἰσὶν διὰ τοὺς νέους,
ὅπερ ἂν ἐρωτᾷς
δι' ἡμᾶς τοὺς γηρα-
[λέους
ἄσθα καὶ μὴ τὰ
μελεθῆς ποσῶς,

καθάπερ ὁ χρόνος μᾶς ἔθεσε
ἐκτός τοῦ πυρός,
τὸ ὅποιον
χάλια τῶν χαλιῶν.
Ἐν δούτοις ἔάν μοι ἐπιλάχῃ
τίνα κοπελοῦδιον.
σθροβουλόν, παχυλόν καὶ τρυφεροῦδιον,
ἴσως ἐπισυμβῇ ἀνάσθασίς τις ἐκ νεκρῶν,
ὅπερ ὅμως ὄνειρα θερινῶν νυχθῶν,
τὸ ὅποιον
οὐχ βαστούντων πλέον τῶν ἐμαπτοῦ κοστίων.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΦΙΛΜ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεγάλη Δευτέρα. Μέσα ἐοῦ στὴν ἐκκλησιά'
μετὸ κερσεϊτόχερι ἀναμμένο,
εἶσαι σχυμμένη ἀπάνω στὸ
[βιβλίο σου
κ' ἐγὼ ἀπέξω καθομαι καὶ
περιμένω.
Μεγάλη Τρίτη. Ἡ ἡμέρα
[τῆς Μαγδαληνῆς,
ἔλα μαζὴ μου, φῶς μου, ν'
[ἀμαρτησῆς
κ' ἔτσι ἡ εὐκαιρία θά σοῦ
[δοθῇ
κ' ἐσὺ μιὰ μέρα νά μετα-
[νοήσῃς.
Μεγάλη Τετάρτη. Πάλι
ἐσὺ στὴν ἐκκλησιά
καὶ πάλι τὸ κεράκι ἀνα-
μένο
καὶ γεται ἡ καρδούλα
μου στὴ φλόγα του
κ' ὅμως σιωπῶ καὶ περι-
[μένο.
Μεγάλη Πέμπτη. Σταυ-
[ρῶνον τὸ Χριστό
κ' ἐσὺ σταυρώνεις τὸν κα-
[κότρυχο ἐμένα,
διηφῶ καὶ σοῦ ξητῶ ἐναφίλι
κ' ἐσὺ φιλιὰ μου δίνεις
[πικραμένα.
Μεγάλη Παρασκευή. Ἄ εἴπαρες, μ' ἔθαψες
δὲν δίνεις σημασία στὸ παιδί σου,
Θαῖπέ με, ἀγάπη μου. Ἄν
[θὲς ἐοῦ
θά μ' ἀναστήσῃ πάλι ἓνα φι-
[λί σου.
Μεγάλο Σάββατο. Ἡ πρῶ-
[τῆ ἀνάστασι,
τώρα θά σὲ φιλήσω. Σὲ καλὸ
[σου,
ἐπόνεσε μοῦ λές, τὸ δόντι ἴσου
κ' ἔχεις δεμένο με παντ' τὸ
[μάγουλό σου.
Πάσχα. λοιπὸν Χριστὸς ἀνέστη, ἀγάπη μου.
Πεῖσματα ἐσὺ, γινάτια, ὕβρεολόγιο,
στὸ τέλος, δταν σ' ἀγκάλιασα μοῦ λές:
— Ἐγὼ θά πάω με τὸ παλῆ ἡμερολόγιό!
Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ

στελλοῦν τὰς διευθύνσεις των διὰ νὰ λάβουν
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ